

BERIBU /2

CYNTHIA ST. AUBIN

**Po darbo
valandų**

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Cynthia St. Aubin.

**PO DARBO
VALANDŲ**

Trijų knygų serija
„Be ribų“.
Antra knyga

Versta iš Cynthia St. Aubin,
Secret Lives After Hours, 2022
© Cynthia St. Aubin, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Austėja Lukošūtė-Vyšedvorskė, vertimas iš anglų
kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0964-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Meisonas Keinas negalėjo susitvardyti.

Nors nelabai ir stengėsi.

Sėdint, atrodo, nesibaigiančiame vykdomojo komiteto posėdyje dvidešimt penktame aukšte esančiame kabinete, iš kurio atsiveria vaizdas į Filadelfijos centrą, jo troškimas prasiblaškyti atrado taikinį, kuriam neįmanoma atsispirti.

Šarlotė Vestbruk – tėvo asmeninė asistentė.

Vyras strategiškai atsisėdo priešais ją prie itin blizgiu paviršiumi stalo, ilgesnio ir platesnio už kai kuriuos baseinus. Iš ypač kruopščiai pasirinktos vietos galėjo sugauti moters žvilgčiojimą į jį kas kartą, kai tik pagalvodavo, kad jis dėmesį nukreipė kitur.

O taip įvykus, jos švelniai strazdanoti skruostai nusidažydavo cukraus vatos rausvumo atspalviu, dėl kurio vyro širdis, slypinti po pagal užsakymą siūtų marškinių medžiaga, imdavo greičiau plakti.

Meisonas nebuvo įsitikinęs, ar dėl vyriausiojo rinkodaros specialisto pareigų konditerijos įmonėje jis linkęs apie šią moterį galvoti taip, tarsi reikėtų jos paragauti.

Pasimėgauti.

Jos plaukų atspalvis buvo tarsi svaiginamo gero kabernė vyno. Akys – kaip išsilydęs belgiškas šokoladas. Lūpos – karamelizuotų obuolių raudonio. Oda blyški ir rausva tarsi persikai ir grietinėlė.

Vien šio derinio užteko paskatai retkarčiais paslapčia žavėtis ja pro kabineto stiklinę sieną. Tačiau dabar jis dar labiau susidomėjo.

Prieš kelis mėnesius Meisonas iš Arlės Benks, jau susižadėjusios su jo dvyniu broliu Samueliu, sužinojo tai, kas zvimbė jo galvoje tarsi įkyri muselė.

Šarlotė jį įsižiūrėjusi.

Iš pradžių ši mintis pasirodė kvaila. Kiek tik prisiminė, mergina savo noru nė neužmezgė su juo akių kontakto.

Tuomet Arlė pabrėžė, kad tai vienas *dažniausiai* drovių merginų bruožų.

Drovių merginų.

Įprastai Meisonui patiko, na, tikrai *ne* drovuolės. Jį traukė moterys, žinančios, ko nori, o dažniausiai jos norėdavo įremti raudonus „Louboutin“ aukštakulnius į rusvai gelsvą vyro „Aston Martin“ automobilio stogą.

Ši taisyklė jam nekėlė jokių problemų.

Tačiau drovi mergina?

Meisonas nè nenutuokè, kaip tokios merginos bendrauja. Niekaip negalèjo suvokti, kaip Arlei pavyko tai perprasti, nes Šarlotè niekada, bent jau Meisono žiniai, savo noru neištarè jam nè penkių žodžių iš eilès.

Iki tol, kol pats pradèjo ieškoti ženklų.

Kuo ilgiau ieškojo, tuo daugiau pastebèjo. Tai, kaip mergina išsitiesdavo kiekvieną kartą jam praeinant pro jos stalą. Tai, kaip jos akys, pusiau pasislèpusios už išdykèliškų bibliotekiniškès akinių, visuomet bent sekundei pakildavo į jį prieš greitai sugrįždamos prie ekrano. Tai, kaip nervingai ji susikišdavo neva palaidus plaukus į kuoduką, kurį visuomet nešiojo susukusi prie pat grakštaus kaklo.

Supratęs, ko reikia ieškoti, Meisonas pastebèjo, kaip ir kuriuos išdavikiškus poelgius jis gali sukelti. Viskas prasidèjo kaip eksperimentas.

O dabar – virto žaidimu.

Žaisti jam patiko.

Kartais net kiek per daug.

– Meisonai, – konferencijų kabinete tarsi borto tago pliaukštèlèjimas nugriaudèjo vardas, sklindantis nuo stalo galo, kur sèdèjo jo tèvas Parkeris Keinas. Sprendžiant pagal tèvo

akmeniniame veide augantį susierzinimą, Meisonas įtarė, jog jam buvo užduotas svarbus klausimas, o dabar visi laukia atsakymo.

O tai blogai, nes jis nė nenutuokė, ko klausta. Išgirdęs čirpimą kompiuteryje vyras pažvelgė į ekraną ir pamatė žybsint „Outlook“ tiesioginės žinutės burbuliuką.

Švestbruk: „Neilas nori žinoti, kodėl viršijome „FitLife“ pakelių pakuotės ir rinkinio biudžetą.“

Meisonas pajuto krūtinėje nuvilnijant padėką ir žvilgtelėjo į Šarlotę, kuri, kaip ir dera, spoksojo tiesiai į savo nešiojamojo kompiuterio ekraną, o pirštai greitai lakstė klaviatūra.

- Atsiprašau, - atsakė vildamasis, kad išreikia užtektinai kuklaus gailėjimosi. - Deja, vis dar laikiu tos instagramo reklamos kampanijos, kurią rekomendavo tavo komanda, našumo rodmenų. Kai tik turėsiu šią informaciją, būtinai pasidalysiu.

Kitoje stalo pusėje sėdintis Meisono dvynys brolis Samuelis – įmonės generalinis direktorius – išleido garsą, neprimenantį nei kosėjimo, nei prunkštelėjimo, tačiau vis tiek išduodantį, kad Meisono pasiteisinimas yra *melas*.

Tai buvo nepriimtina, nors ir ne visai nepateisinama, nes Meisonas – švaistūnas, dažnai

neatsakingas, vadinantis save Keinų šeimos mergišiumi – įprastai naudojo šią taktiką, kad pelnytų daugiau laiko sulaukus klausimo, kuriam nesivargino parengti atsakymo. Šis chroniškas aplaidus darbas buvo besitęsiantis korporacinio pasaulio neapkentimo simptomas, smarkiai išaugęs po paskutinių gyvenimo įvykių.

Vienas jų – sesers Marlou sužadėtinio Neilo pasirodymas.

Dėl tamsių plaukų, kruopščiai prižiūrimų antakių ir pagal užsakymą siūtų kostiumų giežto kirpimo Neilas Kempbelas priminė beveik gražų vidurinės klasės atstovą, kuris malonumą pajunta žiūrėdamas „The Wolf of Wall Street“¹.

Neilas palyginti naujokas vykdomojoje komandoje, kai buvo įsigyta „Kempbelų kapitalo“ įmonė, tačiau iš karto taip smarkiai stengėsi sukišti savo siaurą nosį tiesiai į jų tėvo užpakalį, kad Meisonas stebėjosi, jog šis vis dar gali sėdėti. Meisonas niekaip negalėjo suvokti, kuo Neilas patraukė seserį, išskyrus nykų tėvo pritarimą.

¹ „Volstryto vilkas“ (Oficialus filmo pavadinimo vertimas) (vert. past.)

Neilas atsikrenkštė ir pasilenkė, kad Meisono ir jo akys būtų viename lygyje.

- Kiek žinau, ši informacija paskelbta praėjusį penktadienį.

- Malonu, kad atkreipei į tai mano dėmesį, Neilai, - Meisonas atsakė Pasaulio Žaviausio Šunsnukio balsu ir šyptelėjo beprotiškai dėkingas, kad Marlou nėra šiame kabinete ir negali kiaurai jo permatyti. - Kai tik galėsiu, būtinai peržiūrėsiu.

Meisono dėmesys vėl nukrypo prie nešiojamojo kompiuterio, kuriuo greitai išsiuntė trumpą atsaką Šarlotei.

*MKeinas: „Išgelbėjai sėdynę. Lieku skolin-
gas.“*

Kitoje stalo pusėje sėdinti Šarlotė greitai nutildė nešiojamąjį kompiuterį, kai šis sučirpė atėjus pranešimui. Dabar jos skruostai ne tik šiek tiek paraudę, jie - radioaktyvios tamsiai raudonos spalvos.

Meisonas nesitvardė svarstydamas, ar gundant ši intensyvi spalva nusileistų žemyn moters kaklu ir krūtimis.

Laukelyje po jo žinute pasirodė trys taškiukai, reiškiantys, kad moteris atrašo. Tarsi pramogaudamas Meisonas pagal pirštų ritmą taukšint

klaviatūros mygtukas išgirdo, kad ji parašė kelias eilutes, paskui ištrynė ir parašė tik:

ŠVestbruk: „Visai ne.“

Jis būtų atidavęs antikvarinį „Bulova“ laikrodį, kad tik sužinotų, ką moteris buvo parašiusi pirmiau.

MKeinas: „Aš rimtai. Kas tai bus? Kava? „Bentley“?“

Moters veide vienai akimirkai tarsi fotoaparato blykstė sužibo šypsena. Sveikintina pradžia keičiantis trumpomis elektroninėmis žinutėmis.

ŠVestbruk: „Tikrai, viskas gerai. Prižadu.“

MKeinas: „Neatsakei į mano klausimą.“

ŠVestbruk: „Pranešiu vėliau.“

Jis perskaitė atsargią žinutę nujausdamas apgalvotą priedangą. Meisonas tikrai neleis Šarlotei taip lengvai išsisukti.

Parašė „Taip“ tarsi kiekvienas mygtuko paspaudimas būtų neišvengiama pranašystė. „Praneši.“

Šarlotė pakėlusį akis nuo nešiojamojo kompiuterio pažvelgė į jį.

Jų žvilgsniai susitiko ir užsilaikė.

Meisonas troško išsaugoti ją tokią, kokia ji buvo tą akimirką. Jos aksominės lūpos švelniai

prasiskyrė. Blakstienos nusileido žvelgiant pro tamsių akinių rėmelius. Akyse žibėjo jų slapto pokalbio išdaiga.

- Ar užfiksavot, panele Vestbruk?

Meisonas smarkiai supyko dėl to, kaip Šarlotė instinktyviai sudrebėjo nuo jo tėvo balso.

- Atsiprašau, - tarstelėjo apgailestaujančią žvilgsnį nukreipusi į stalo galą. - Galbūt galėtumėt pakartoti?

Pilve Meisonas pajuto tarsi rūgštį besikaupiantį kaltės jausmą. Jei būtų buvęs atidesnis, tai galėtų ją išgelbėti, kaip kad ji išgelbėjo jį.

Jo tėvas atsiduso. Į tą vieną garsą sutilpo smarkus susierzinimas ir panieka.

- Vykdomojo komiteto posėdį perkėlėme į trečią rugpjūčio savaitę.

- Taip, žinoma, - atsakė Šarlotė tuo švelniu, nepriekaištingai mandagiu ir užtikrintu balsu, kuriuo atsiliepdavo ir įmonės telefonu.

- Viliuosi, šį kartą nepamiršite patikrinti susitikimo nuorodos prieš išsiųsdama atnaujintą kvietimą, - priekaištingai pareiškė Meisono tėvas.

Moters pečiai nusviro, tarsi trauktųsi nuo prazilusio Keinų patriarcho švytinčių ledinių akių.

- Taip, pone, - atsakė skruostams

užsiliepsnojus kitokio atspalvio raudonomis dėmėmis. – Būtinai tai padarysiu.

Tai buvo paprasta klaida. Tokia nukopijuoto ir įklijuoto teksto klaida, kurią yra padaręs kiekvienas, sėdintis prie šio stalo.

Tačiau tai nė kiek nerūpėjo Meisono tėvui, išskirtinai linkusiam įsiminti visas klaidas ir pamirėti jas tada, kai šios sukeltų patį didžiausią pažeminimą.

Meisonas labai gerai pažinojo šį jausmą, nors tėvo nepritarimas sūnų brendimo metais dažniausiai buvo nukreiptas į uolų Meisono dvynį Samuelį. Tačiau tai drastiškai pasikeitė, kai Meisonas rizikavo savo paties kailiu, kad brolis nebūtų išmestas iš „Keinų maisto pasaulio“ dėl atviro tėvo taisyklės neužmegzti romanų įmonėje sulaužymo.

Tiesa, Arlės ir Samuelio kaip poros santykiai pavirto labai viešu skandalu, tačiau apkalbos greitai nurimo godžiam visuomenės apetitui socialiai nuskriaustiems milijardieriams susiradus kitą nelaimingą taikinį.

Liko tik tėvo nuoskauda, kad sūnus privertė jį elgtis kitaip, nei norėtų.

O Parkerio Keino nuoskaudos legendinės.

Meisoną apsupo skirtingi balsai, nes

susirinkimas ėmė sklaidytis į atskirus pokalbius, planus, kurie turės būti aptarti per būsimus skambučius bei plenarines sesijas.

Pastebėjęs vis dar sugniuždytą Šarlotę Meisonas vėl ėmė rašyti nebūdamas tikras, kokie jo ketinimai.

MKeinas: „Ar po susitikimo turi minutę pokalbiui?“

Jos akys prilipo prie nešiojamojo kompiuterio ekrano. Atrašė akimirką uždelsusi.

ŠVestbruk: „Deja, šiandien turiu kiek anksčiau išeiti. Skubu?“

Meisonas mėgino save įtikinti, kad apėmęs keistas pojūtis nėra nusivylimas.

MKeinas: „Ne. Kitą kartą?“

ŠVestbruk: „Būtinai.“

Žmonės ėmė stotis iš savo vietų, rinkosi telefonus ir seniai ištuštintus kavos puodelius.

Šarlotė atsistojo, apkabinusi prispaudė nešiojamąjį kompiuterį ir užrašinę prie krūtinės... kad ir kaip Meisonui gaila. Tačiau tai visgi leido jam įvertinti jos apatinę standartinės uniformos dalį, kurią sudarė tvarkingas A formos kirpimo sijonas ir labai praktiški bateliai.

Jos susegamų marškinėlių spalvos ir raštai skirdavosi, tačiau likusi apranga išlikdavo

vienoda. Šiandien tai tamsiai pilkos spalvos sijonas, šviesiai mėlyna palaidinė plonomis vertikaliomis linijomis, pilkos ir juodos spalvos žemakulniai bateliai.

Greitai susirinkęs daiktus vyras apibėgo stalą ir nusekė Šarlotę iki durų, skubėdamas, kad spėtų atidaryti. Pastangos pasirodė tokios aki-vaizdžios, jog pajuto gėdą.

- Ačiū, - padėkojo Šarlotė panarinusi galvą, o jis užuodė malonų kvapą - švaros, gėlių aromato šampūno, kažko švelnaus ir citrusinio. Jei nebūtų slapta stebėjęs šios moters, tai galbūt būtų praleidęs ir subtilų jos akių žvilgsnį, slenkantį jo liemeniu.

Ūgiu Meisonas atsigimė į tėvą - šešios pėdos ir trys coliai, vyras darė viską, ką gali, norėdamas prisiauginti raumenų. Prie intensyvių treniruočių su asmeniniu treneriu prisidėjo ir pastarojo meto naktinė veikla.

- Man malonu, - patikino vildamasis, kad moteris neišgirdo subtilaus švokštimo balse.

Meisonas šiek tiek sulėtino leisdamas keliais žingsniais jį aplenkti.

Stebėdamas Šarlotę vyras suprato, kad labai patinka žiūrėti į jos eiseną.

Moteris judėjo kaip šokėja....